

**DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ**

**LEGISLAȚIA PRIVIND PARCURILE ȘI ZONELE INDUSTRIALE
ÎN STATE MEMBRE UE**

- Studiu documentar -

MARTIE 2021

Documentare și sinteză: Cristina Grecu, consilier parlamentar

Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.

** Lucrarea poate fi accesată direct pe Intranet la pagina Direcției studii și documentare legislativă.*

CUPRINS

NOȚIUNI GENERALE.....	4
LEGISLAȚIA PRIVIND PARCURILE INDUSTRIALE	
ÎNTR-O SERIE DE STATE MEMBRE.....	4
AUSTRIA.....	6
BULGARIA.....	7
CEHIA.....	8
CROAȚIA.....	11
GERMANIA.....	14
GRECIA.....	15
ITALIA.....	18
LETONIA.....	19
LITUANIA.....	21
SPANIA.....	24
SLOVACIA.....	27
SLOVENIA.....	29
UNGARIA.....	30

I. NOȚIUNI GENERALE

Parcurile industriale sunt zone geografice sistematizate pentru utilizare industrială și comercială, situate, de regulă, la periferia orașelor.

Aceste enclave industriale oferă un cadru cuprinzător și instrumente pentru a facilita, stimula și dezvolta inovația și dezvoltarea regională. Activitățile lor includ, de obicei, incubatoare de afaceri, promovarea transferului de tehnologie și programe „business angel”¹. Parcurile industriale oferă oportunități excelente de pregătire și executare a tranzacțiilor cu capital de risc. Acestea aduc o contribuție substanțială la funcționarea, dezvoltarea și implementarea programelor UE cu aceleași obiective sau similare.

Comitetul Economic și Social European identifică promovarea diseminării inovației și tehnologiei precum și aplicarea și exploatarea comercială a rezultatelor cercetării și dezvoltării ca sarcini prioritare, în interesul creșterii, ocupării forței de muncă și durabilității. Parcurile industriale și structurile organizaționale însoțitoare joacă un rol din ce în ce mai important la îndeplinirea condițiilor organizaționale, financiare și legale pentru ca acest lucru să se întâmple.

Politica regională a Uniunii Europene este principală politică de investiții care vizează și finanțează toate regiunile și orașele din UE, prin intermediul celor trei fonduri principale: Fondul de dezvoltare regională, Fondul de coeziune și Fondul social european. Principalele obiective ale acestei politici coincid cu scopurile stabilirii și dezvoltării de parcuri sau zone industriale: să sprijine crearea de locuri de muncă, competitivitatea afacerilor, creșterea economică, dezvoltarea durabilă și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor.

De asemenea, parcurile industriale au un rol cheie în promovarea inovației. Din acest motiv, nu este suficient ca parcurile industriale să formeze rețele pe baza unor considerente pur industriale sau agricole; devine din ce în ce mai important să se mobilizeze resursele intelectuale ale universităților cu scopul realizării obiectivelor economice.²

Organizația Națiunilor Unite pentru Dezvoltare Industrială (UNIDO)³ definește parcul industrial ca fiind „o suprafață de teren dezvoltată și subdivizată în parcele, în conformitate cu un plan cuprinzător, cu sau fără fabrici construite, uneori cu facilități comune pentru utilizarea de către un grup de industrii”.

Parcurile industriale au diverse forme, cum ar fi: zone industriale; proprietăți industriale; domenii tehnologice sau de inovare; parcuri științifice; parcuri cibernetice;

¹ Persoane fizice care finanțează startup-uri și le rețin un pachet minoritar de părți sociale.

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52005IE1494>

³ <https://www.unido.org/>

parcuri de înaltă tehnologie; parcuri de cercetare tehnologică; parcuri științifice și tehnologice; incubatoare tehnologice; parcuri eco-industriale.

Toate aceste tipuri de parcuri industriale pot fi situate în zone economice speciale, zone de procesare a exporturilor și zone de liber schimb, care, la rândul lor, pot fi, parte a unei zone geografice și economice mai mari, implicând mai multe țări de-a lungul unor coridoare de transport.⁴

Există două modele de bază care converg la dezvoltarea parcurilor industriale. Primul este modelul de dezvoltare economică prin intermediul căruia guvernul unei țări sau al unei regiuni decide că inițierea unui parc industrial va determina dezvoltarea economică. Al doilea model este unul pur comercial, înființarea unui parc industrial fiind realizată exclusiv de sectorul privat pentru a genera profit.

Este discutabil care dintre aceste două modele este mai potrivit. Acest lucru trebuie stabilit pe baza beneficiilor și dezavantajelor particulare asociate acestor două opțiuni.

În cazul primului model, beneficiile se referă la o perioadă mai scurtă în realizarea tuturor pașilor de constituire a parcului, precum și la existența facilităților, fapt care încurajează investitorii, dezavantajele fiind legate de presiunea asupra finanțelor publice.

Experiența internațională indică faptul că parcurile industriale sau tehnologice administrate de guverne sau municipalități, sunt, în general, mai ineficiente în comparație cu cele aflate în management privat. Această ineficiență derivă din faptul că întreținerea și construirea unor astfel de platforme industriale sunt costisitoare și, în timp, cu excepția cazului în care statul, regiunea sau municipiul au bugete generoase, infrastructura se degradează din cauza lipsei de întreținere și actualizare.

Pentru a evita acest scenariu, guvernele încurajează sectorul privat să construiască și să mențină parcuri industriale. Dezavantajul acestui model comercial este că sectorul privat este în primul rând interesat de oportunități comerciale și nu se va stabili acolo unde nu se întrevăd oportunități de profit, în ciuda tuturor stimulentelelor sau încurajărilor posibile din partea guvernului. Celălalt dezavantaj - unul destul de semnificativ - este că sectorul privat, de regulă, nu investește ex ante în construcții. Mai mult, dezvoltatorii privați aleg zonele în care urmează să investească în raport cu cerințele pieței și nu optează pentru locurile pe care guvernele le-ar dori prioritizate. În acest context, înființarea parcurilor industriale private reprezintă un proces mai lent, chiar dacă este dovedit că acestea sunt mai eficiente și mai durabile pe termen lung.

A treia opțiune se bazează pe punctele forte ale ambelor modele. Un parteneriat public-privat este o soluție parțială la unele dintre dezavantajele pe care le prezintă investițiile private sau de stat.

În cadrul acestor scheme, statul este furnizorul terenului și al serviciilor până la perimetrul sitului parcului industrial, în timp ce dezvoltatorul privat oferă celelalte funcții la costuri armonizate cu piața liberă.

În unele cazuri, guvernele acordă subvenții financiare dezvoltatorilor pentru a stimula înființarea mai rapidă a parcului și a accelera operaționalizarea deplină.

O importantă caracteristică a modelului de parteneriat public-privat este că acesta oferă o partajare a riscurilor între cei doi parteneri, un exemplu fiind faptul că guvernele

⁴ https://www.unido.org/sites/default/files/files/2020-05/International_Guidelines_for_Industrial_Parks_EN.pdf

profită din plin de capacitățile agențiilor lor de investiții în promovarea parcurilor industriale în plan internațional, atrăgând marii investitori, iar sectorul privat este degrevat de această sarcină costisitoare.

În funcție de modul în care sunt amenajate, se pot distinge în mod clar două categorii de bază: parcuri cu câmp verde și parcuri de tip reconstrucție.

În țările cu economii dezvoltate, reglementarea zonelor industriale revine, aproape exclusiv, autorităților locale.

În cazul statelor ex-comuniste, zonele industriale sunt atribuite spre administrare și coordonare unui organism central.

În privința cadrului legal, majoritatea statelor membre nu are o lege specială destinată parcurilor sau zonelor industriale, constituirea și funcționarea acestor forme antreprenoriale fiind stabilite în baza unei legislații mai cuprinzătoare din domenii conexe.

În România, parcurile industriale sunt reglementate prin Legea nr. 186/ 2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale.⁵

Parcul industrial reprezintă o zonă delimitată în care se desfășoară activități economice, de cercetare științifică, de producție industrială și servicii, de valorificare a cercetării științifice și/sau de dezvoltare tehnologică, într-un regim de facilități specifice, în vederea valorificării potențialului uman și material al zonei.

Ministerul Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației (MLPDA), prin Direcția Generală Administrație Publică, este organul de specialitate al administrației publice centrale cu atribuții în domeniul parcurilor industriale.⁶

II. LEGISLAȚIA PRIVIND PARCURILE INDUSTRIALE ÎNTR-O SERIE DE STATE MEMBRE

AUSTRIA

În legislația federală, termenul „parc industrial” (sau „parc de afaceri”) este folosit în două contexte: conform Legii privind evaluarea impactului asupra mediului⁷ (EIAA), parcurile industriale sau de afaceri cu o suprafață de 50 de hectare sau mai mult necesită aprobarea guvernului regional competent în privința evaluării impactului asupra mediului (EIA). În ariile protejate, parcurile industriale și de afaceri cu o suprafață de 25 de hectare necesită aprobare EIA dacă autoritatea decide acest lucru de la caz la caz.

Definiția legală are următorul cuprins: *Parcurile industriale sau de afaceri sunt zone dezvoltate de un constructor sau operator și sunt prevăzute cu infrastructura necesară*

⁵ <https://lege5.ro/gratuit/gm3temryha/constituirea-parcurilor-industriale-lege-186-2013?dp=gy2tcobqgazds>

⁶ <https://www.mlpda.ro/pages/parcuriindustriale>

⁷

<https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10010767&fbclid=IwAR0GCEhCJqAXlg3Voa2ZGJOUx7hTnadkN4SOfP6J3B2Ss3T4UeQgIt78ItY>

pentru utilizarea industrială sau comercială în comun de către mai multe companii care se caracterizează prin apropierea spațială și formează un sistem operațional sau funcțional unitar.

Conform articolului 32 din Legea privind transportul local și regional⁸, municipalitățile au dreptul să impună parcurilor de afaceri o taxă de compensare pentru conectarea parcului la transportul public. Parcurile de afaceri în sensul legii sunt parcuri de afaceri cu o suprafață de 10.000 m² sau mai mult, constând din diferite unități individuale sau unități constând din mai multe structuri în proximitate spațială din motive funcționale sau organizaționale, dând naștere unui flux semnificativ crescut de consumatori.

În legislația celor nouă landuri, termenul „parc industrial” nu este utilizat. Legea amenajării teritoriului prevede „zone industriale” sau „zone comerciale” din categoria de zonare din Bauland (adică zone parcelate pentru construcții). O rezonare Grünland (adică teren liber sau deschis) pentru zone industriale sau comerciale mai mari poate necesita o evaluare strategică de mediu (SEA). Termenii și definițiile variază de la o regiune la alta. O zonă industrială sau de afaceri nu trebuie neapărat să fie dezvoltată de un constructor sau operator, ca în cazul „parcurilor industriale”, astfel cum sunt definite în EIAA.

Conform EIAA, cetățenia operatorului unui parc industrial nu reprezintă o condiție. De asemenea, conform Legii transporturilor locale și regionale, cetățenia administratorului unui parc de afaceri nu constituie o problemă.

Aprobarea EIA pentru un parc industrial sau de afaceri nu exclude cerința unor proceduri sau aprobări EIA suplimentare în conformitate cu alte reglementări, cum ar fi Legea apei sau Codul afacerilor, dacă o anumită afacere stabilită în acel parc face obiectul unei astfel de aprobări. Dar părți din evaluarea inițială a impactului asupra mediului pot fi utile în toate procedurile de aprobare ulterioare referitoare la acel parc.

BULGARIA

În Bulgaria, parcurile industriale sunt numite zone industriale, fiind concepute pentru dezvoltarea industrială și crearea de logistică, comercială și de afaceri. Aceste zone industriale oferă condiții atractive atât pentru companiile naționale cât și pentru cele internaționale, asigurând condiții optime pentru producție, comerț și logistică, toate aceste stimulente fiind susținute de guvern, de autoritățile locale și de Camera de Comerț și Industrie.

Autoritatea cu atribuții în domeniul zonelor și parcurilor industriale este Agenția Națională de Investiții⁹.

În Bulgaria, zonele industriale sunt reglementate de Legea de promovare a investițiilor nr. 37 din 2004¹⁰ (denumită în continuare IPA), care prevede și definiția

⁸

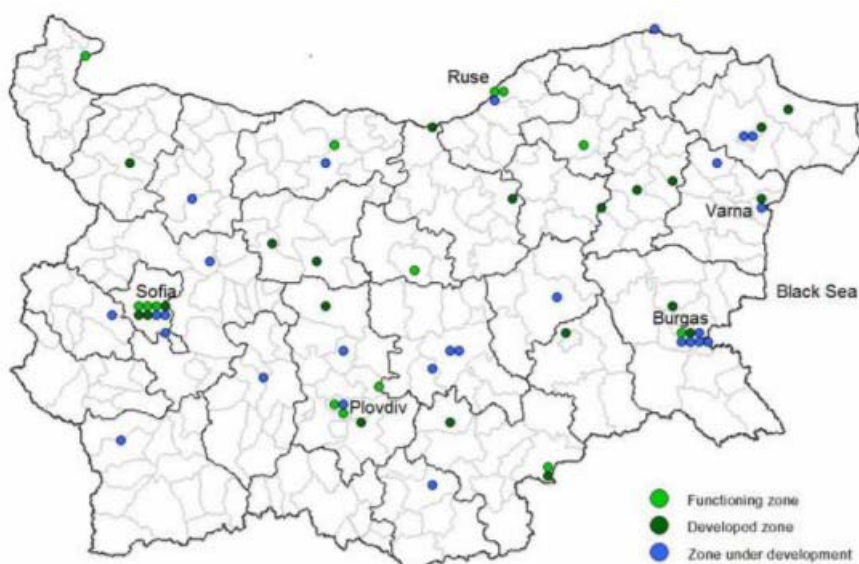
https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=20000097&fbclid=IwAR2EFUal16aPUQFz9piWggL7I8m37p_WXatKolq5dxSeZdaPgzvCfM9GxCQ

⁹ <https://www.investbg.government.bg/en/pages/about-82.html>

termenului: „zona industrială reprezintă un lot sau un ansamblu de loturi comasate, având caracteristici similare și utilizare predominantă atribuită activităților de producție, proiectat printr-un plan detaliat în conformitate cu Legea privind dezvoltarea teritoriului.”

Printre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o zonă industrială se numără accesul la autostradă, existența celorlalte elemente de infrastructură și acordarea de stimulente fiscale companiilor care vor să se stabilească în Bulgaria.

Scopul principal al guvernului bulgar este de a stabili și dezvolta zone industriale și a oferi sprijin în special companiilor care intenționează să se stabilească în Bulgaria, astfel, aceste centre industriale contribuind la dezvoltarea regiunilor limitrofe și crescând gradul de atractivitate al economiei. În prezent, sunt funcționale 14 zone industriale, iar alte 48 sunt în curs de dezvoltare.¹¹

Localizarea zonelor industriale din Bulgaria.

Legislația bulgară prevede o diferențiere între parcurile industriale și parcurile științifice și tehnologice, astfel „parcul tehnologic îndeplinește cerințele unei zone industriale, dar este destinat, cu precădere, activităților de cercetare și dezvoltare și / sau educație și / sau tehnologii informaționale, precum și activităților inovatoare din domeniul industrial.

CEHIA

Cadrul legal pentru înființarea parcurilor industriale în Republica Cehă a fost inițiat de guvern în 2001 și adoptat ca lege specială un an mai târziu - Legea 490 din 11 iulie 2002.

¹⁰

[https://www.investbg.government.bg/files/useruploads/files/investment_promotion_act_\(title_amended,_sg_no._37_2004\).pdf](https://www.investbg.government.bg/files/useruploads/files/investment_promotion_act_(title_amended,_sg_no._37_2004).pdf)

¹¹ <https://www.investbg.government.bg/en/destinations>

Parcuri industriale sunt definite ca „domenii determinate în care afacerile, cercetarea științifică, producția industrială și activitățile de servicii sunt realizate cu stimulente speciale, în vederea optimizării condițiilor de trai pentru resursa umană din zonă și dezvoltare economică.

Parcurile sunt înființate pe baza unui acord de joint-venture între autoritățile publice, întreprinderile, universitățile, institutele de cercetare și dezvoltare și alte părți interesate și sunt administrate de companii care dețin titlul de parc industrial.

Cerințele pentru crearea parcului industrial în conformitate cu legislația cehă includ terenul, clădirile și infrastructura de utilități existentă la momentul înființării. Acestea sunt: (i) terenul să aibă acces la un drum național sau european și conexiune la infrastructura de utilități publice; (ii) o suprafață de minimum 10 ha; (iii) societatea mixtă fondatoare să dețină drepturi de utilizare a terenului pentru o perioadă de cel puțin 30 de ani; (iv) terenul să fie liber de orice sarcini; (v) să nu facă obiectul vreunui litigiu în curs și (vi) să respecte standardele tehnice și de protecție a mediului.

Titulatura de „parc industrial” este acordată de Ministerul Administrației și Afacerilor Interne și este valabilă pentru o perioadă de cel puțin 15 ani, pe baza depunerii (și aprobării ulterioare de către Ministerul) a unor documente precum un studiu de fezabilitate care confirmă adecvarea terenului parcului propus pentru uz industrial, (iii) aprobarea administrației locale pentru înființarea parcului, infrastructura și conexiunea la rețelele de utilități și (iii) o listă a entităților implicate în constituirea parcului.¹²

Parcurile industriale din Republica Cehă au fost dezvoltate în cadrul subprogramului „Dezvoltarea zonelor industriale”, prin care s-a alocat un sprijin financiar semnificativ pentru crearea de noi zone industriale (așa-numitele „câmpuri verzi”) cu infrastructură finalizată.

În acest subprogram, o municipalitate, o asociație de municipalități, o autoritate regională sau un dezvoltator poate obține un stimulent financiar (determinat în cadrul unui mecanism „cost gap”).

Ponderea sprijinului de stat în costurile totale a fost în medie de 46%, uneori chiar mai mult, adică 75% pentru regiunile subdezvoltate sau 100% sprijin pentru „Zone industriale strategice”.

CzechInvest joacă un rol cheie în domeniul sprijinirii afacerilor și al investițiilor în forma sa cuprinzătoare. Combinația unică de operațiuni regionale, centrale și internaționale asigură integritatea serviciilor și capacitatea de a conecta tendințele globale cu condițiile regionale din Republica Cehă. Unul dintre principalele obiective ale CzechInvest este transformarea Republicii Cehe într-un lider inovator al Europei.

Înființată în 1992, CzechInvest este un organism de stat subordonat Ministerului Industriei și Comerțului din Republica Cehă.

Activitățile CzechInvest:

- dezvoltarea potențialului firmelor de tehnologie cehe;
- sprijin pentru investiții „inteligente”;

¹² <http://ppp-ukraine.org/wp-content/uploads/2015/12/annex-11-final.pdf>

- motivarea investitorilor străini deja stabiliți în Republica Cehă către investiții complementare sofisticate;
- dezvoltarea și cultivarea mediului național de start-up și spin-off;
- asistență pentru firmele cehe la intrarea pe piețele externe;
- promovarea economiei cehe, tehnologiilor, cercetării și dezvoltării în străinătate;
- cultivarea mediului de afaceri și de investiții în toate regiunile Cehiei;
- conectarea partenerilor din sfera de afaceri și cercetare și dezvoltare.¹³

Criterii de eligibilitate stabilite de Ministerul Industriei și Comerțului

- Achiziționarea unei noi uzine sau extinderea unei uzine existente;
- Investiție minimă în termen de 3 ani în funcție de regiune:
 - 100 mil. CZK (C)
 - 60 mil. CZK (B)
 - 50 mil. CZK (A);
- Cel puțin jumătate din investiția minimă de mai sus trebuie să fie acoperită de capital propriu;
- Cel puțin 60% din investiția totală trebuie destinată achiziției de utilaje;
- Echipamentele trebuie să fie noi;
- locuri de muncă create trebuie menținute pentru o perioadă de 5 ani;
- nu poate fi derulată nicio lucrare asupra proiectului înainte de emiterea documentului privind „Confirmarea înregistrării proiectului”;
- Activitățile trebuie să respecte normele ecologice.

Forme de sprijin

Următoarele elemente rezumate nu pot depăși plafonul ajutorului de stat

- Stimulare fiscală;
- Firmele noi: scutirea impozitului pe profit pentru max. 5 ani;
- Firmele existente: scutire parțială de impozite pentru max. 5 ani;
- Rata curentă a impozitului pe profit = 15%;
- Subvenții pentru crearea de locuri de muncă;
- Oferit numai în regiunile cu cea mai mare rată a șomajului (A);
- Preț redus al terenului;
- Diferența dintre prețul pieței și prețul de cumpărare.

Există și o formă de sprijin acordată peste plafonul ajutorului de stat și se referă la subvenții pentru formare și recalificare (25% din costurile eligibile).¹⁴

Ministerul Industriei și Comerțului derulează cu fonduri de la bugetul de stat și programe suport pentru dezvoltarea zonelor industriale, prin:

- subvenții directe;

¹³ <https://www.czechinvest.org/en/About-CzechInvest/About-Us>

¹⁴ <http://www.oecd.org/global-relations/43361602.pdf>

- subvenții la dobânzi;
- asistență financiară returnabilă;
- transferul activelor statului cu rate speciale.

CROAȚIA

În Croația, parcurile industriale reprezintă echivalentul zonelor antreprenoriale și libere. Stabilirea zonelor antreprenoriale ca formă de infrastructură antreprenorială este reglementată de Legea privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale¹⁵ (Monitorul Oficial, nr. 93/13, 114/13, 41/14 și 57/18), care definește că zonele antreprenoriale sunt zone dotate infrastructural, definite prin planuri spațiale, destinate realizării anumitor tipuri de activități antreprenoriale sau economice. Principala caracteristică a zonelor antreprenoriale este utilizarea în comun a spațiului echipat și organizat infrastructural de către antreprenorii ale căror afaceri în zona antreprenorială permit raționalizarea operațiunilor și utilizarea resurselor disponibile ale zonei antreprenoriale împreună cu alți utilizatori ai zonei antreprenoriale.

Zonele libere sunt, de asemenea, reglementate în conformitate cu Legea privind zonele libere¹⁶ (Monitorul Oficial, nr. 44/96, 92/05, 85/08, 148/13 și 58/20), care le definește ca „o parte a teritoriului Republicii Croația, care este special împrejmuită și marcată și în care se desfășoară activități economice în condiții speciale”.

În plus, alte forme de infrastructură antreprenorială sunt instituțiile de sprijin antreprenorial și subcategoriile acestora, inclusiv parcurile de afaceri și parcurile științifice și tehnologice.

Conform Legii privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale, parcurile de afaceri sunt *entități juridice înregistrate cu spații fizice, terenuri și resurse pentru găzduirea antreprenorilor mici, mijlocii și mari pe bază comercială, cu un accent special pe atragerea investițiilor interne și străine*, în timp ce parcurile științifice și tehnologice sunt definite ca *entități juridice înregistrate, înființate în scopul comercializării rezultatelor științifice, încurajând cooperarea dintre oamenii de știință și oamenii de afaceri și în conformitate cu prevederile legii care reglementează activitatea științifică și învățământul superior*.

Conform Legii privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale, zonele antreprenoriale sunt clasificate în conformitate cu trei criterii de bază:

- dimensiunea suprafeței totale a zonei antreprenoriale (micro, mică, medie sau mare);
- tipul de activitate din zona antreprenorială (producție-procesare, logistică-distribuție sau servicii-mixte);
- intensitatea activării zonei disponibile a zonei antreprenoriale (inactivă, în activarea inițială, moderat activă sau complet activă).

Din prevederile actualei legi privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale rezultă că gestionarea entităților de infrastructură antreprenorială (zone antreprenoriale și

¹⁵ <https://www.zakon.hr/z/652/Zakon-o-unapre%C4%91enju-poduzetni%C4%8Dke-infrastrukture>

¹⁶ <https://www.zakon.hr/z/687/Zakon-o-slobodnim-zonama>

instituții de sprijin antreprenorial) este realizată de persoane juridice sau de un consorțiu compus din persoane juridice.

Înființarea de persoane juridice în Republica Croația se realizează în conformitate cu Legea societăților comerciale¹⁷, iar fondatorul unei persoane juridice, al unei companii, poate fi, de asemenea, o persoană juridică străină. Din prevederile actualei zone libere rezultă că zonele libere sunt gestionate de utilizatorii concesiunilor pentru stabilirea zonelor libere pe baza deciziilor de acordare a concesiunilor pentru stabilirea zonelor libere emise de Guvernul Republicii Croația.

Dobândirea statutului de zonă antreprenorială se inițiază la nivelul unităților de autoguvernare locale și / sau regionale care, în calitate de fondatori, le planifică mai întâi în documentația de amenajare a teritoriului, după care organele reprezentative ale / sau unitățile regionale de autoguvernare iau o decizie cu privire la înființarea sau actul de înființare a zonei antreprenoriale, care definește denumirea zonei, suprafața totală și toate parcelele de carte funciară din sfera zonei.

Ministerul responsabil cu infrastructura antreprenorială, în conformitate cu Legea privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale, menține Registrul unitar al infrastructurii antreprenoriale în care fondatorii înregistrează zonele antreprenoriale.

Dobândirea statutului de parc de afaceri sau de parc științific și tehnologic este similar cu dobândirea statutului de zonă antreprenorială - fondatorii instituțiilor de sprijin antreprenorial iau o decizie privind înființarea / actul fondator care conține numele, categoria instituției de sprijin, obligația de a adopta programe care vizează dezvoltarea antreprenoriatului etc. Înscris în Registrul unic al infrastructurii antreprenoriale și, după prelucrarea și analiza datelor și documentației de către ministerul competent și dacă sunt îndeplinite toate condițiile, informațiile generale despre aceste instituții de sprijin sunt publicate pe site-ul web al ministerului, care, astfel, confirmă respectarea legii privind îmbunătățirea infrastructurii antreprenoriale.

În cazul zonelor libere, dobândirea acestui statut se bazează pe deciziile privind acordarea unei concesiuni pentru înființarea unei zone libere emise de Guvernul Republicii Croația.

Avantajele statutului entităților de infrastructură antreprenorială (zone antreprenoriale și instituții de sprijin antreprenorial, inclusiv parcuri de afaceri și parcuri științifice și tehnologice) se reflectă în primul rând în posibilitatea de a utiliza fonduri de la bugetul de stat și / sau fonduri UE destinate dezvoltării și îmbunătățirii programelor de entități de infrastructură antreprenorială pentru a oferi așa-numitul serviciu „soft” pentru întreprinderile mici și mijlocii.

În plus, fondatorii entităților de infrastructură antreprenorială pot sprijini dezvoltarea și îmbunătățirea entităților de infrastructură antreprenorială cu măsuri proiectate independent și resurse financiare proprii.

Astfel, de exemplu, unitățile de autoguvernare locale și / sau regionale pot reduce / elimina obligația comisionului de utilități pentru antreprenorii / investitorii care operează /

¹⁷ <https://www.zakon.hr/z/546/Zakon-o-trgova%C4%8Dkim-dru%C5%A1tvima>

investesc în entități de infrastructură antreprenorială, pot oferi sprijin financiar nerambursabil pentru crearea de locuri de muncă în cadrul entităților de infrastructură antreprenorială și alte beneficii care pot fi acordate de către unitățile de autoguvernare locale și / sau regionale în conformitate cu legea.

Avantajele statutului de zonă liberă se reflectă în primul rând în condițiile de afaceri pentru companiile care operează în zona liberă, sub aspectul reglementărilor fiscale și vamale în conformitate cu legislația aplicabilă.

În plus, toate companiile care își desfășoară activitatea în zonele antreprenoriale și libere din Republica Croația au la dispoziție, dacă îndeplinesc condițiile legale, diverse măsuri în conformitate cu Legea de promovare a investițiilor (Monitorul Oficial 102/15, 25/18, 114 / 18 și 32). / 20).

Măsurile de stimulare a proiectelor de investiții din Republica Croația sunt reglementate de Legea de promovare a investițiilor¹⁸ și se referă la proiecte de investiții în activități de producție și prelucrare, activități de dezvoltare și inovare, activități de sprijinire a afacerilor și activități de servicii cu valoare adăugată ridicată.

Subvențiile includ:

- subvenții fiscale pentru micro-antreprenori,
- subvenții fiscale pentru întreprinderile mici, mijlocii și mari,
- ajutoare pentru costurile eligibile ale noilor locuri de muncă legate de proiectul de investiții;
- ajutoare pentru costurile eligibile de formare aferente proiectului de investiții;
- sprijin pentru activități de dezvoltare și investiții, activități de sprijin pentru afaceri și activități de servicii cu valoare adăugată ridicată;
- ajutoare pentru costurile de capital ale proiectului de investiții;
- ajutoare pentru proiecte de investiții care necesită multă muncă;
- ajutor pentru proiecte de investiții prin activarea economică a activelor inactive deținute de Republica Croația,
- ajutor pentru modernizarea proceselor de afaceri - automatizare, robotizare și digitalizare a proceselor de producție și procesare.

Măsurile de stimulare pot fi utilizate de antreprenorii înregistrați în Republica Croația care investesc în active fixe în valoare minimă de:

- 50.000 EUR și crearea a cel puțin 3 noi locuri de muncă pentru micro-antreprenori,
- 150.000 EUR și crearea a cel puțin 5 noi locuri de muncă,
- 50.000 EUR și sub rezerva creării a cel puțin 10 noi locuri de muncă pentru centrele de dezvoltare a sistemelor de informare și comunicații și a software-ului,
- 500.000 EUR pentru proiecte de investiții în modernizare și creșterea productivității proceselor de afaceri,

¹⁸ <https://www.zakon.hr/z/829/Zakon-o-poticanju-ulaganja>

- 3 milioane de euro pentru proiecte de investiții prin activarea economică a activelor inactive deținute de Republica Croația și crearea a cel puțin 15 noi locuri de muncă.

Nivelul maxim al ajutorului pentru investiții în Republica Croația (conform hărții ajutoarelor regionale) este de 25% din costurile eligibile de investiții pentru întreprinderile mari + 10% pentru întreprinderile medii și + 20% pentru întreprinderile mici și micro. Clasificarea întreprinderilor se efectuează în conformitate cu anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Comisiei. 651/2014 din 17 iunie 2014.

GERMANIA

Parcul industrial este definit ca o locație utilizată în scop industrial, în cadrul căreia mai multe companii independente din punct de vedere juridic lucrează împreună într-o rețea strânsă de livrări și servicii și împart una sau mai multe facilități de infrastructură.

Proprietarii diferitelor parcuri industriale pot transfera funcția de operator către un terț (de exemplu, o companie operatoare); cu toate acestea, companiile de servicii dintr-un parc industrial nu sunt, de regulă, considerate ca operatori ai tuturor sistemelor de infrastructură din aria respectivă. Cu toate acestea, sistemele individuale de infrastructură fac obiectul unei autorizații. Nu există o altă cerință generală (autorizație suplimentară) pentru exploatarea unui parc industrial.

În ceea ce privește legislația privind planificarea clădirilor, admisibilitatea construcției unui parc industrial se bazează pe prevederile Codului construcțiilor (BauGB)¹⁹ și ale Ordonanței privind utilizarea clădirilor (BauNVO)²⁰. În mod special, trebuie respectate prevederile secțiunilor 29-35 BauGB.

Implementarea unui proiect de dezvoltare - care, singur sau împreună cu alte reglementări în construcții, conține date privind tipul și amploarea construcției, suprafețele de teren care pot fi construite și zonele de trafic local, în conformitate cu secțiunea 30 (1) BauGB - este posibilă dacă aceste prevederi sunt permise și planul este asigurat.

În domeniul aplicării unui plan de dezvoltare care nu îndeplinește cerințele secțiunii 30 (1) din Codul construcțiilor (plan simplu de dezvoltare), admisibilitatea proiectelor se bazează pe secțiunea 34 din Cod (admisibilitatea construcțiilor în interior, în conexiune) sau pe Secțiunea 35 din Codul construcțiilor (construcții în aer liber).

Într-un plan de dezvoltare (cf. § 30 BauGB), pot fi stabilite anumite domenii de construcție, în conformitate cu § 1, par.2-3 BauNVO. Conform § par.33 BauNVO, prevederile §§ 2-14 BauNVO fac parte din planul de dezvoltare de bază.

Cu toate acestea, în legislația germană nu există reglementări specifice privind construcțiile de „parcuri industriale”. Construcția unui parc industrial ar trebui, totuși, să fie luată în considerare în cadrul unui plan de dezvoltare, în special dacă planul de dezvoltare se identifică cu zona industrială, în conformitate cu § 9 BauNVO (a se vedea OVG Berlin-Brandenburg, precum și VG Frankfurt aM și VGH Kassel).

¹⁹ <https://www.gesetze-im-internet.de/bbaug/BJNR003410960.html#BJNR003410960BJNG000104116>

²⁰ <https://www.gesetze-im-internet.de/baunvo/BJNR004290962.html#BJNR004290962BJNG000102116>

Cu toate acestea, înființarea unui parc industrial în zonele în care un plan de dezvoltare (parțial) definește o zonă comercială (art.8 BauNVO) sau o zonă specială (art.11 BauNVO) nu este exclusă (a se vedea OVG Münster și OVG Lüneburg și Bay. VGH). Un parc industrial poate fi construit, de asemenea, în funcție de utilizarea planificată, în cadrul mai multor dintre aceste zone de construcție definite într-un plan de dezvoltare (cf. de exemplu Bay. VGH și VG Gelsenkirchen).

La înființarea parcurilor industriale, pe lângă reglementările de planificare menționate mai sus, sunt relevante și alte reglementări ale guvernelor regionale. De exemplu, prevederile Legii privind gestionarea apelor (WHG)²¹ sau legile privind protecția mediului, cum ar fi poluarea aerului și zgomotul (legea federală privind controlul poluării - BImSchG²²).

În cazul în care companiile străine doresc să exploateze parcuri industriale, evaluarea legalității depinde de fiecare caz sau de domeniul respectiv, existând, astfel, posibilitatea inițierii unei proceduri de verificare a investițiilor pentru a evita riscurile de securitate.

Potrivit Legii comerțului exterior (AWG)²³ și Ordonanței privind comerțul exterior (AWV)²⁴, Ministerul Federal pentru Afaceri Economice și Energie (BMWi) poate verifica achiziția companiilor interne de către cumpărătorii străini în anumite cazuri. Este vorba despre proceduri de verificare intersectoriale (indiferent de domeniu), precum și de verificări specifice în cazul achiziționării anumitor companii în domeniile apărării sau de securității IT.

În cuprinsul Strategiei Naționale privind Industria 2030²⁵, se menționează: *Trebuie să extindem punctele forte existente și în același timp să lansăm un proces de recuperare în domeniile în care suntem mai buni decât ceilalți. Experiența a arătat că odată „pierdute” în favoarea altor competitori, anumite zonele industriale sunt foarte greu de recâștigat. Acesta este motivul pentru care trebuie să luptăm pentru fiecare slujbă din industrie. Este greșit să facem distincția între industrii „vechi și murdare” și „noi curate”.*

GRECIA

Parcurile industriale au fost reglementate pentru prima dată prin Legea 4458/1965 privind zonele industriale, modificată prin Legea 2545/1997 privind zonele industriale și comerciale și alte dispoziții modificate prin Legea 3982/2011 privind simplificarea licențierii activităților tehnice, profesionale și de fabricație, în timp ce unele prevederi sunt reglementate prin alte legi²⁶.

²¹ https://www.gesetze-im-internet.de/whg_2009/BJNR258510009.html

²² <https://www.gesetze-im-internet.de/bimtsch/BJNR007210974.html>

²³ https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_awg/index.html

²⁴ https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_awv/index.html

²⁵ https://www.bmwi.de/Redaktion/EN/Publikationen/Industry/national-industry-strategy-2030.pdf?__blob=publicationFile&v=9

²⁶ <https://www.ggb.gr/el/node/301>

Parcurile de afaceri sunt reglementate în partea a treia a Legii 3982/ 2011 cu modificările și completările ulterioare.²⁷

Parcul de afaceri (PA) este un organism integrat de structuri, servicii și infrastructură care este înființat și funcționează pentru a sprijini activitățile menționate în cuprinsul articolului 43.

Parcurile industriale sunt clasificate astfel: activități de fabricație și de afaceri (UMED), zone industriale (BI.PE), parcuri industriale (BIPA), parcuri artisanale (BIOPA), orașe tehnologice și alte forme de zone industriale (BEPE).

Proiectele și activitățile din sectorul public și privat, inclusiv parcurile industriale, a căror construcție sau exploatare poate avea un impact asupra mediului sunt clasificate în două categorii (A și B) în funcție de impactul lor asupra mediului (articolul 41 Legea 3982/2011, modificată prin articolul 17§4 din Legea 4302/2014, articolul 49 din Legea 4465/2017 și articolul 13 Legea 4635/19), după cum urmează:

Prima categorie (A) include proiecte și activități care pot avea un impact semnificativ asupra mediului și care necesită o evaluare a impactului asupra mediului (EIM) pentru a impune condiții speciale și restricții privind protecția mediului în ceea ce privește proiectul sau activitatea specifică. Proiectele și activitățile din categoria (A) sunt clasificate ca:

a) cele care pot avea un impact foarte semnificativ asupra mediului și constituie subcategoria A1 și

b) cele care pot avea un impact semnificativ asupra mediului și constituie subcategoria A2.

A doua categorie (B) include proiecte și activități care se caracterizează prin efecte locale și neimportante asupra mediului și sunt supuse specificațiilor generale, condițiilor și restricțiilor stabilite pentru protecția mediului.

După cum se menționează în articolul 41§7,8 din Legea 3982/2011 modificată de articolul 44§6 din Legea 4155/2013, Business Park Development Company (EANEP) este o entitate juridică care are forma unei societăți anonime care se ocupă de pregătirea și implementarea planului de afaceri și administrarea și gestionarea parcului de afaceri până la transferul acestuia către compania de gestionare a parcului de afaceri (EDEP), care este, de asemenea, o entitate juridică sub forma unei societăți anonime.

După cum se menționează în articolul 45§3 din Legea 3982/2011, astfel cum a fost modificat prin articolul 239§1 din Legea 4610/2019, capitalul social al EANEP poate include persoane fizice sau juridice din sectorul public, cooperative, persoane juridice din sectorul privat sau asocieri în participație, independent sau ca membri ai asociațiilor lor, autorități locale de gradul I și II, asociațiile acestora, întreprinderi municipale și regionale și asocierile lor, statul elen și camere de comerț (ca entități juridice de drept public sau privat). În orice caz, capitalul social al EANEP poate include proprietarii de terenuri ale zonei propuse și companii situate în zona Parcului Industrial.

Ministerul Dezvoltării și Investițiilor prin Secretariatul general al Industriei se ocupă de pregătirea și implementarea planului operațional pentru dezvoltarea parcurilor de

²⁷ <https://www.kodiko.gr/nomothesia/document/60779/nomos-3982-2011>

afaceri. Prin decizia ministrului de resort sunt definite principiile de bază ale acestui plan de afaceri, zonele unităților periferice ale teritoriului unde devine necesară dezvoltarea unui parc de afaceri, numărul și tipul acestora, capacitatea fiecăruia dintre ele și orice alt aspect relevant.

Instalarea unei unități de producție în cadrul unui parc de afaceri oferă avantaje precum:

- Dezvoltarea rețelei de infrastructură;
- Condiții favorabile de construcție;
- Facilități de licențiere;
- Utilizări clare ale terenului;
- Titluri de proprietate;
- Impozitare preferențială (scutirea de la impozitul pe transfer și, de asemenea, stabilirea EANEP sau EDEP este scutită de impozitul pe creșterea capitalului);
- Scutire de la procesul de eliberare a permisului de instalare;
- Scutire de la prima etapă de acordare a licențelor de mediu;
- Subvenție preferențială în Legea investițiilor;
- Dezvoltarea sinergiilor între firmele consacrate.

Legea 4512/2018, privind punerea în aplicare a reformelor structurale, introduce noi dispoziții legale pentru a simplifica înființarea și acordarea de licențe pentru parcuri de afaceri și industriale, promovând în același timp o planificare spațială integrată și protecția mediului. Mai precis, introduce următoarele schimbări:

1) Licențierea parcurilor de afaceri este facilitată și accelerată, deoarece proiectele tehnice preliminare ale proiectelor de infrastructură sunt înlocuite cu studii preliminare, reducând considerabil costurile pentru dezvoltator.

2) Suprafața totală necesară pentru dezvoltarea parcului industrial este redusă, în timp ce este oferită posibilitatea dezvoltării unui parc industrial pe părți.

3) Licențierea de mediu a companiilor situate în toate categoriile de receptori organizați de producție și activități comerciale (UMED) este simplificată.

4) Rata contribuției pentru cheltuielile comune este redusă, precum și contribuția la teren pentru înființarea unui parc industrial.

5) Autoritățile locale sunt obligate să furnizeze companiilor stabilite toate serviciile de curățenie, iluminat comun și colectare a deșeurilor, precum și posibilitatea de a încheia contracte cu UMED, unde o parte sau toate aceste servicii vor fi atribuite Companiei de Management al Parcului de Afaceri, prin transferul unei părți corespunzătoare din taxele municipale.

Legea 4635/2019 „Investește în Grecia”²⁸ aduce schimbări suplimentare asupra funcționării UMED:

- Companiile de gestionare a parcurilor de afaceri pot asigura furnizarea de servicii de curățenie, iluminat etc., permițându-le să le modernizeze și să le îmbunătățească.
- Accesul este controlat, pentru a preveni deteriorarea infrastructurii sau utilizarea necorespunzătoare de către non-beneficiari.

²⁸ <https://kglawfirm.gr/wp-content/uploads/2019/11/Newsletter-links.pdf>

- Licențierea companiilor consacrate din BI.PE/BIOPA și parcuri industriale este facilitată și accelerată prin implementarea procedurii de notificare a operațiunii pentru companiile din UMED.
- Proiectele și activitățile din cadrul UMED beneficiază de infrastructurile disponibile și se încadrează într-o categorie de mediu inferioară, în funcție de impactul acestora asupra mediului.
- Există o scutire de la cota de 60% grad de ocupare a parcului pentru companiile de prelucrare și 40% pentru alte activități în UMED atunci când se stabilesc activități de generare a energiei verzi, reducând cota la 40% pentru companiile de prelucrare și 60% pentru cele de producere pentru a obține autonomie energetică. Limitările nu se aplică parcurilor industriale de tip special, cum ar fi orașele tehnologice, logistica, antreprenoriatul verde etc.
- Terenurile rețelei feroviare sunt incluse în zonele comune ale UMED.
- Există o utilizare mai eficientă a terenurilor în noile planuri rutiere.
- Este introdusă posibilitatea de mediere a posibilelor litigii dintre companiile existente în cadrul parcului și societatea de management pentru o soluționare imediată.²⁹

ITALIA

Italia reprezintă un exemplu pentru înființarea parcurilor industriale cu un puternic accent regional. Pe lângă legislația de la nivel național, se aplică reguli specifice fiecărei regiuni în domeniul promovării zonelor industriale, astfel că principala caracteristică a cadrului italian privind parcurile industriale este conceptul de gestionare a acestor platforme de către autoritățile regionale prin delegare, în temeiul unei legi speciale privind districtele industriale³⁰. În Italia, parcurile industriale sunt proiectate și dezvoltate de municipalitate, în timp ce numai autoritățile provinciale și regionale pot genera măsuri de sprijin.

Legislația italiană, atât la nivel național cât și la nivel regional, nu reglementează în detaliu parcurile industriale.

Potrivit prevederilor Decretului Lege nr. 112 din 31 martie 1998, referitor la partajarea competențelor, reglementarea zonelor industriale revine autorităților regionale și municipalităților.³¹

Art. 19. Delegarea atribuțiilor către regiuni și autorități locale

1. Toate funcțiile administrative sunt delegate regiunilor în problematica referitoare la industrie, astfel cum sunt definite la articolul 17, cu excepția celor rezervate exclusiv statului în conformitate cu articolul 18 și nu sunt atribuite provinciilor și camerelor de comerț, industrie, meșteșuguri și agricultură. Funcțiile delegate includ și funcții administrative privind implementarea deciziilor Uniunii Europene, cu excepția celor prevăzute la articolul 18.

²⁹ <https://kglawfirm.gr/wp-content/uploads/2019/11/8.Business-parks-2.pdf>

³⁰ <https://www.gazzettaufficiale.it/eli/id/1991/10/09/091G0361/sg>

³¹

https://www.gazzettaufficiale.it/atto/serie_generale/caricaDettaglioAtto/originario?atto.dataPubblicazioneGazzetta=1998-05-21&atto.codiceRedazionale=098A4235

2. Cu excepția celor prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele n), o), p), q), r), s), z), aa) și bb), sunt incluse printre competențele delegate regiunilor, cele referitoare la acordarea concesiunilor, subvențiilor, stimulentei și altor beneficii pentru industrie, inclusiv pentru întreprinderile mici și mijlocii, pentru zonele incluse în programele comunitare, pentru programe de inovație și transfer de tehnologie, precum și cele pentru persoane fizice din sectoarele industriale, pentru stimulente, pentru cooperare în sectorul industrial, pentru a sprijini investițiile pentru plante și achiziționarea de mașini, pentru a sprijini dezvoltarea, comercializarea și internaționalizarea companiilor, pentru dezvoltarea ocupării forței de muncă și a serviciilor reale către industrii. Funcțiile delegate implică, în plus, cerințele tehnice, administrative și de control pentru concesionarea și debursarea facilităților necesare derulării activităților productive în zonele identificate de stat ca fiind deficitare din punct de vedere economic. (...)

Art. 23. Delegarea competențelor către municipalități

1. Funcțiile administrative sunt atribuite municipalităților pentru realizarea, extinderea, încetarea, reactivarea, localizarea și relocarea instalațiilor de producție, inclusiv emiterea autorizațiilor de concedionare sau construcție;

2. Ca parte a competențelor conferite în domeniul industriei, menționate la articolul 19, regiunile oferă, în baza propriei autonomii organizaționale și financiare atribuții privind coordonarea și îmbunătățirea serviciilor și asistență pentru companii, cu referire specială la localizare și autorizarea capacităților de producție și crearea de zone industriale.

LETONIA

În Letonia, funcționează și sunt dezvoltate atât parcurile industriale private, cât și cele municipale.

Orientările strategice naționale pentru politica industrială aferentă perioadei 2021-2027 și Strategia de politica regională pentru 2021-2027³² sunt principalele documente de planificare a politicilor care includ conceptul de dezvoltare a teritoriului industrial la nivel național. Cadrul de politică regională are în vedere crearea condițiilor prealabile pentru dezvoltarea potențialului economic al tuturor regiunilor letone prin crearea infrastructurii publice care promovează antreprenoriatul, pe baza specializării teritoriale specificate în documentele de planificare a dezvoltării teritoriale și a cererii actuale a investitorilor privați pentru a motiva regiunile să creeze noi produse și servicii, să crească gradul de productivitate, să diversifice oportunitățile de inovare și transfer de competențe și să atragă forțe de muncă calificate.

În perioada de planificare 2014-2020³³, au fost implementate următoarele măsuri de sprijin pentru înființarea și dezvoltarea infrastructurii pentru afaceri:

1) Programe operaționale „Creștere și ocupare” 3.1.1. Obiectiv specific de sprijin „Promovarea creării și dezvoltării IMM-urilor, în special în industria prelucrătoare și în sectoarele prioritare ale RIS3” 3.1.1.5. Măsura „Sprijin pentru investiții în stabilirea sau reconstrucția spațiilor de producție și a infrastructurii”. Obiectivul măsurii: promovarea

³² https://www.varam.gov.lv/sites/varam/files/content/files/rpp_kopsavilkums_eng.pdf

³³ https://ati.ec.europa.eu/sites/default/files/2020-06/DTM_Latvia_vf.pdf

extinderii întreprinderilor producătoare și crearea de noi întreprinderi prin sprijinirea înființării de teritorii industriale în regiuni. Beneficiar: un comerciant, fundație sau autoritate portuară înregistrată în Republica Letonia;

2) Programe operaționale „Creștere și ocupare” 5.6.2. Obiectiv specific de sprijin „Revitalizarea teritoriilor prin regenerarea zonelor industriale dezafectate în conformitate cu programele integrate de dezvoltare municipală”. Obiectivul măsurii: revitalizarea teritoriilor prin regenerarea zonelor industriale dezafectate prin programe municipale de dezvoltare, asigurarea unei creșteri teritoriale ecologice și durabile din punct de vedere al mediului și crearea de locuri de muncă. Beneficiar: administrația locală, Autoritatea pentru porturi libere sau Autoritatea pentru zona economică specială;

3) Programe operaționale „Creștere și ocupare” 3.3.1. Obiectivul specific al ajutorului „Creșterea volumului investițiilor private în regiuni prin realizarea de investiții pentru dezvoltarea afacerilor în conformitate cu specializarea economică a teritoriilor specificate în programele de dezvoltare municipală și prin adaptarea la nevoile antreprenorilor locali”. Obiectivul măsurii: creșterea volumului investițiilor private în regiuni prin promovarea investițiilor pentru dezvoltarea afacerilor prin specializarea economică a teritoriilor și pe baza nevoilor întreprinderilor mici și mijlocii fără capital de stat sau municipal, unic proprietar, fermieri și pescari. Beneficiar: un guvern local sau o instituție înființată de acesta sau o companie cu capital a administrației locale care îndeplinește sarcinile administrative delegate de guvernul local, de autoritatea pentru porturi libere sau de autoritatea pentru zona economică specială.

În perioada de planificare 2021-2027, este planificat sprijin pentru dezvoltarea infrastructurii administrației locale inclusiv cunoștințe și / sau afaceri care utilizează tehnologie intensivă și dezvoltare neutră din punct de vedere climatic. Măsura de ajutor va ține seama atât de crearea de noi situri industriale, cât și de dezvoltarea celor existente, precum și de regenerarea fostelor zone industriale degradate / a siturilor de producție sau a zonelor din regiuni, luând în considerare deficiențele pieței din regiuni. Sprijinul oferit și planificat până acum este flexibil, prin urmare, nu asigură întotdeauna înființarea de noi teritorii industriale și parcuri, ci sprijină, de asemenea, infrastructura de servicii pentru comercianții aflați în teritoriile industriale, incl. comunicații și străzi / drumuri.

În dezvoltarea parcurilor industriale din Letonia, se evaluează posibilitatea atragerii operatorilor internaționali, în cadrul Planului mecanismului de redresare și durabilitate, fiind planificată înființarea a 1-2 parcuri industriale în fiecare regiune, atragând operatori de parcuri industriale recunoscuți la nivel internațional.

Ministerul Economiei este responsabil pentru programele 3.1.1.5. și 5.6.2. Ministerul Protecției Mediului și Dezvoltării Regionale îndeplinește funcțiile instituției responsabile cu zonele economice speciale, anume: participarea la elaborarea documentelor de planificare; asigurarea realizării rezultatelor obiectivului specific de sprijin în urma documentelor de planificare, inclusiv monitorizarea realizării indicatorilor de rezultat; dezvoltarea condițiilor pentru implementarea obiectivelor de sprijin specific; asigurarea faptului că o cerere de proiect care ar intra în sfera unui anumit fond UE ar putea fi aprobată și ar putea fi extinsă la categoria de intervenție; dezvoltarea unor criterii de evaluare a aplicării proiectelor, precum și a unei metodologii de aplicare a acestor criterii etc.

Agenția Centrală de Finanțe și Contracte îndeplinește funcțiile unei instituții de cooperare, asigurând implementarea practică a fondurilor în cooperare cu ministerele, inclusiv a fondurilor UE. Agenția organizează concursuri de selecție a proiectelor și selectează proiectele; pregătește și inspectează documentele necesare implementării proiectelor; încheie contracte / acorduri cu beneficiarii privind implementarea proiectelor; monitorizează implementarea proiectelor cofinanțate (verifică planurile de achiziții, efectuează inspecții prealabile ale achizițiilor, revizuieste și aprobă modificări la contracte / acorduri, rapoarte de progres privind implementarea proiectului, solicitări de plată, efectuează inspecții la locurile de implementare a proiectului); rambursează cofinanțarea și subvenția bugetului de stat către beneficiari; pregătește cererile de plată pentru declarația de cheltuieli către Comisia Europeană; oferă consultanță solicitanților de proiect și beneficiarilor; furnizează rapoarte și informații instituțiilor letone și UE cu privire la implementarea proiectelor cofinanțate.

În prezent, nu există beneficii pentru parcurile industriale. Există zone economice speciale și porturi libere în Letonia, unde se aplică scutiri de impozite, care promovează exporturile și producția industrială, precum și condiții favorabile pentru investitorii străini.

În dezvoltarea mediului de afaceri din Letonia, acțiunile guvernelor locale sunt de mare importanță, inclusiv prin sprijinirea dezvoltării infrastructurii de afaceri, permițând astfel antreprenorilor să își concentreze resursele nu pe furnizarea de infrastructură, ci pe dezvoltarea operațiunilor companiei.

LITUANIA

Legea investițiilor nr. VIII-1312 din iulie 1999³⁴ stabilește termenii și condițiile unei investiții în Republica Lituania, drepturile investitorilor și măsurile de protecție a investițiilor pentru toate tipurile de investiții. Legea, de asemenea, stabilește, prin intermediul unor amendamente introduse în 2020³⁵, principiile înființării, activităților și gestionării parcurilor industriale.

Articolul 2

(13) Teren de investiții - un teren în care se va face o investiție sau care este dezvoltat pentru a atrage investiții.

(19) Parcul industrial înseamnă spațiul definit în documentele de planificare a teritoriului, care este destinat implementării mai multor proiecte de investiții și este administrat de un operator responsabil de respectiva zonă.

(21) Operatorul parcului industrial este cetățeanul statului membru sau altă persoană fizică, care exercită dreptul la liberă circulație în statele membre, drept conferit de legislația Uniunii Europene sau persoana juridică / organizația / divizia înființată în statul membru, care organizează activități economice și comerciale în parcul industrial în conformitate cu planul de dezvoltare al parcului.

³⁴ <https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAD/TAIS.84573?jfwid=19mzlb7t5p>

³⁵ <https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAD/bcd75780bace11ea9a12d0dada3ca61b>

(23) *Acord de investiții de proiect major - un acord de investiții încheiat între o instituție autorizată de Guvernul Republicii Lituania și un investitor, care stabilește drepturile și obligațiile părților legate de implementarea unui proiect major și alte condiții specificate în această lege.*

(24) *Perioada de continuitate a proiectului major înseamnă o perioadă care nu depășește 10 ani de la sfârșitul perioadei de implementare a proiectului, timp în care obligațiile prevăzute în acordul de investiții ale proiectului continuă să fie îndeplinite.*

(25) *„Proiect major” înseamnă un proiect de investiții pentru prelucrarea datelor, servicii de găzduire web și activități conexe sau de fabricație, pentru a cărui implementare a fost încheiat și este valabil un contract de investiții de proiect major, în temeiul căruia investitorul se angajează să implementeze în cadrul proiectului, în termen de cinci ani de la intrarea sa în vigoare, următoarele:*

1) *cel puțin 150 de noi locuri de muncă în Republica Lituania, iar pentru proiectele din Vilnius - cel puțin 200 de noi locuri de muncă, pentru care vor fi încheiate contracte de muncă cu normă întreagă în conformitate cu legea și vor menține fiecare loc de muncă cel puțin cinci ani de la data creării;*

2) *va investi cel puțin 20 de milioane de euro în Republica Lituania, iar Vilnius - investiții de capital privat în valoare de cel puțin 30 de milioane de euro.*

(26) *„Întreprindere din zona economică liberă” înseamnă o întreprindere care implementează un proiect de investiții într-o zonă economică liberă și căreia i s-a acordat statutul de întreprindere din zona economică liberă.*

Articolul 9

(2) *Înființarea unui parc industrial poate fi inițiată de Consiliul municipal sau de Guvernul Republicii Lituania împreună cu Consiliul municipal. Aceeași dispoziție se aplică și înființării unui parc industrial pe o parcelă de teren privat.*

(3) *Pentru ca o zonă să devină parc industrial, consiliul municipal trebuie să se asigure că o astfel de zonă îndeplinește următoarele condiții care sunt obligatorii pentru un parc industrial:*

1) *teritoriul trebuie prevăzut în documentele de planificare zonală;*

2) *granițele teritoriului trebuie stabilite de Guvernul Republicii Lituania;*

3) *unui proiect de dezvoltare teritorială trebuie să i se acorde statutul de proiect de importanță de stat printr-o rezoluție a Seimas a Republicii Lituania sau a Guvernului Republicii Lituania;*

(4) *Instituția autorizată de Guvernul Republicii Lituania trebuie să aibă planul de dezvoltare a parcului industrial aprobat de consiliul municipal. În cazul în care un parc industrial este stabilit pe un teritoriu industrial privat, planul său de dezvoltare va fi aprobat de o instituție autorizată de Guvernul Republicii Lituania.*

Articolul 13

(7) *Pentru investiții în domeniile producției, industriei sau serviciilor (cu excepția serviciilor publice), municipalitatea încheie contracte de investiții care îndeplinesc criteriile stabilite de consiliul municipal. Condițiile speciale pentru selectarea unei investiții, afaceri sau terenuri în astfel de acorduri vor fi stabilite în conformitate cu competența municipalității; ”.*

(9) *Infrastructura până la limita terenului de investiții care îndeplinește criteriile stabilite de Guvernul Republicii Lituania sau de instituția sa autorizată și (sau) în limitele*

sale este instalată și (sau) amenajată și (sau) terenul de investiții, este dezvoltată pe cheltuiala Guvernului Republicii Lituania sau în conformitate cu procedura stabilită de organismul său autorizat. La cererea investitorului, după obținerea consimțământului societății de administrare a zonei economice libere, operatorului de parc industrial, care este dat în cazul în care cererea investitorului este conformă cu Legea privind gestionarea și utilizarea proprietăților de stat și municipale din Republica Lituania, infrastructura din zona economică liberă sau din parcul industrial va fi instalată și (sau) amenajată pe cheltuiala investitorului în conformitate cu procedura stabilită de lege.

Legea investițiilor nu prevede criterii de clasificare a parcurilor industriale, în cadrul unor astfel de zone pot fi implementate diverse proiecte de investiții în domenii variate de activitate și, prin urmare, în unele cazuri pot fi numite, de exemplu, parcuri industriale de inovare.

În legătură cu măsurile de sprijin acordate de către autorități, Descrierea procedurii de investiții în parcul Industrial aprobată de consiliul municipal poate prevedea beneficii precum scutirea de impozite pentru închirierea terenului, scutirea de impozite imobiliare, compensarea costurilor rezultate din acțiunile de îmbunătățire a terenurilor.

Legea investițiilor stabilește principiul egalității de tratament, conform căruia investitorul străin beneficiază de aceleași drepturi și obligații legate de activitățile comerciale ca și investitorul intern, inclusiv statul și municipalitățile, condițiile economice fiind aceleași pentru toți investitorii.³⁶

În general, investitorii străini au acces liber la toate sectoarele economiei, cu unele excepții prevăzute de articolul 8 din Legea investițiilor și de alte legi. În conformitate cu articolul 8, investițiile de capital străin sunt interzise în următoarele cazuri:

- 1) *sectoarele legate de securitatea și apărarea statului (cu unele excepții); și*
- 2) *organizarea loteriilor.*

Legea investițiilor prevede următoarele forme de investiții străine în Lituania:

- 1) înființarea unei întreprinderi sau achiziționarea unei părți sau a unui întreg autorizat (proprietate) capital într-o întreprindere operativă înregistrată în Lituania;
- 2) achiziționarea valorilor mobiliare de toate tipurile;
- 3) crearea, achiziționarea și creșterea valorii activelor pe termen lung;
- 4) împrumutul de fonduri sau alte active către o întreprindere în care investitorul deține o participație care-i permite controlul sau influențarea considerabilă a administrării afacerii respective;
- 5) încheierea de contracte de concesiune sau de leasing.

Entitățile străine pot înființa sucursale sau reprezentanțe care nu au personalitate juridică.

Întreprinderile cu capital străin au dreptul să dețină, să închirieze sau să utilizeze proprietăți imobiliare conform legile Lituaniei. În general, nu există limitări semnificative privind proprietatea sau utilizarea clădirilor, cu excepția celor cu valoare culturală sau istorică.

³⁶ <http://www.infolex.lt/portal/ml//file/sk15.pdf>

În baza Codului civil, întreprinderilor li se permite să închirieze terenuri deținute de stat pentru o perioadă maximă de 99 de ani. Terenurile proprietate privată pot fi închiriate pentru orice termen agreeat de părți.

În schimb, există restricții în privința regimului de proprietate a terenurilor. În urma modificărilor din Constituție, municipalităților, cetățenilor și entităților străine care desfășoară activități comerciale în Lituania și respectă anumite criterii determinate prin lege li se permite să cumpere terenuri care nu fac parte din circuitul agricol.

Astfel, în conformitate cu amendamentul constituțional, începând cu 2 februarie 1998:

(1) cetățeni străini care efectuează activități comerciale înregistrate în Lituania;
(2) entitățile deținute sau controlate de întreprinderi sau cetățeni străini;
(3) persoanele juridice străine care au stabilite subdiviziuni fără statut de persoană juridică în Lituania; și

(4) întreprinderile lituaniene cu drepturi de persoană juridică au dreptul să achiziționeze terenuri necesare pentru utilizarea clădirilor și instalațiilor de fabricație existente sau pentru construcția și exploatarea unor astfel de clădiri și instalații de producție, cu condiția îndeplinirii următoarelor cerințe:

a) o persoană fizică străină este cetățeanul unui/ întreprinderea străină este înregistrată într-un: Stat membru al UE sau într-un stat care a încheiat un acord european cu Uniunea Europeană și statele membre sau într-un stat care în momentul adoptării amendamentului este membru al Organizației pentru Cooperare Economică și Dezvoltare (OCDE) sau membru al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO);

b) statul străin respectiv oferă drepturi egale cetățenilor sau întreprinderilor lituaniene, adică drepturile sunt aplicate reciproc;

c) întreprinderea străină a avut sediul principal în statul respectiv cel puțin în ultimii cinci ani; și

d) Guvernul Republicii Lituania sau o instituție autorizată de acesta acordă permisiunea pentru achiziție (în conformitate cu procedura stabilită în Rezoluția nr. 1423 din 10 decembrie 1998 a Guvernului Republicii Lituania).

Entitățile naționale și străine au dreptul să achiziționeze terenuri deținute de stat numai în imediata apropiere a clădirilor sau construcțiilor noi pe care le dețin deja.

Plata pentru achiziționarea de terenuri de stat în scopuri neagricole se poate face și în rate în cazul cetățenilor lituani și străini. Persoanele juridice, naționale sau străine, trebuie să cumpere terenul cu plata într-o singură tranșă (cu excepția situațiilor în care prețul terenului depășește 2 milioane LTL (aproximativ 0,58 milioane EUR).

SPANIA

Dezvoltarea industrială și bunăstarea fiecărui oraș spaniol se datorează parcurilor industriale (poligonos industriales), Spania având mai mult de 6000 de zone industriale.³⁷

Articolul 130.1 din Constituția spaniolă stabilește că organismele executive ale comunităților autonome pot participa la modernizarea și dezvoltarea tuturor sectoarelor

³⁷ https://www.wincontrolseguridad.com/los-poligonos-industriales-mas-cotizados-en-espana/?fbclid=IwAR1_ijklwopILC3MUhcedXw_wH9hLnHxMLU0NUiy8IuQVBOIZG5pSX6ZIpq8

productive, având competență exclusivă în materie de industrie, în conformitate cu bazele și organizarea activității economice generale și fără a aduce atingere reglementărilor statului în materie de siguranță, sănătate sau standardelor legate de industriile supuse legislației minelor, hidrocarburilor și energiei nucleare. În continuare, articolul 131 prevede că:

1. Statul, prin lege, poate să planifice activitatea economică generală pentru a satisface nevoile colective, a echilibra și a armoniza dezvoltarea regională și sectorială și a stimula creșterea veniturilor și o distribuție mai echitabilă a acestora.

2. Guvernul va elabora proiecte de planificare în conformitate cu prognozele furnizate de comunitățile autonome având și acordul și colaborarea sindicatelor și a altor specialiști și organizații financiare. În acest scop se va constitui un consiliu, a cărui componență și atribuții vor fi stabilite prin lege.³⁸

Zonele și parcurile industriale sunt reglementate la nivelul fiecărei comunități autonome, un astfel de exemplu fiind Legea 14/2018, din 5 iunie, privind managementul, modernizarea și promovarea zonelor industriale din Comunitatea Valenciană³⁹.

In preambulul acestei legi se menționează că peste 50% din produsul intern brut național se generează în cadrul parcurilor industriale. Prin urmare, poligoanele sau zonele industriale reprezintă o infrastructură economică de bază, de interes general nu numai pentru generarea de venituri și locuri de muncă dar și prin aportul financiar adus bugetului municipalității.

Pentru ca aceste platforme să se înființeze și să se dezvolte, companiilor care urmează să activeze în cadrul lor trebuie să li se ofere cele mai bune condiții.

În legătură cu regimul terenului pe care se află aceste parcuri industriale, actul normativ prevede:

Principiile constituționale, pe care se bazează caracterul obligatoriu al cesiunii, sunt date pentru că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci îndeplinește mai degrabă o funcție socială. Funcția socială a proprietății, recunoscută la articolul 33.2 din Constituție, permite legilor să moduleze dreptul de proprietate privată pe baza unor interese sociale mai mari, fie ele publice sau private, astfel încât să poată fi limitate, prin instrumentele juridice corespunzătoare, atributele inerente acestui drept, fără a-i pierde esența.

Potrivit legii, zonele industriale sunt terenurile unui municipiu pentru care planul urbanistic prevede utilizarea industrială ca dominantă. În mod excepțional, și la la cererea municipalităților interesate, poate fi considerată zonă industrială și terenul întins pe mai multe unități administrative a cărui utilizare dominantă este cea industrială.

3. În sensul prezentei legi, proprietarii privați ai unei zone industriale sunt considerați a fi persoanele fizice și juridice, precum și entitățile menționate la articolul 35.4 din Legea 58/2003, din 17 decembrie, privind impozitarea generală care, în conformitate cu legislația civilă și administrativă aplicabilă, au un caracter privat și sunt titulari ai oricărui drept dintre următoarele drepturi reale asupra imobilelor situate într-o zonă industrială delimitată:

a) Dreptul de proprietate.

³⁸ <https://www.boe.es/legislacion/documentos/ConstitucionINGLES.pdf>

³⁹ <https://www.boe.es/buscar/pdf/2018/BOE-A-2018-8949-consolidado.pdf?fbclid=IwAR1XBqxFVgeZ1qJMnnOlfo7KVcECMaavd17PdUgqBb-IFfruk7j6eRrEbH8>

- b) *Dreptul de uzufruct.*
- c) *Dreptul de suprafață.*

Articolul 30 prevede următoarele: *Zonele industriale ale Comunității Valenciene vor fi clasificate, în funcție de facilitățile și serviciile pe care le oferă, în trei categorii:*

1. *Zona industrială de bază;*
2. *Zona industrială consolidată;*
3. *Zona industrială avansată.*

Alte clasificări pot fi găsite în cadrul legal al altor comunități autonome.

Printre obiectivele enunțate de legiuitor, se numără: promovarea zonelor industriale pentru o dezvoltare economică eficientă, protejarea mediului, încurajarea competitivității, promovarea implicării municipale și a colaborării public-private în management și îmbunătățirea infrastructurilor și serviciilor existente în zonele industriale, precum și în implementarea de noi facilități și servicii care să le ofere plus valoare, promovarea stimulentele economice și administrative destinate companiilor și municipalitățile care desfășoară acțiuni ce vizează îmbunătățirea zonelor industriale.

La nivel național, Legea 50/1985 din 27 decembrie 1985 privind stimulentele regionale pentru corectarea dezechilibrelor economice interteritoriale include o schemă care funcționează ca ajutor financiar de stat pentru promovarea activității antreprenoriale. Articolul 2.1 prevede că stimulentele regionale pot fi aplicate zonelor cu un nivel mai redus de dezvoltare, zonelor industrializate în declin sau celor a căror circumstanțe specifice o impun, cu condiția ca acestea să fie definite în conformitate cu orientările politicii regionale. Prin urmare, aceste stimulente sunt concepute special pentru a aborda problema zonelor industrializate în declin.

Consiliul economic, industrial și pentru ocuparea forței de muncă din Galicia, a emis în decembrie 2019, Ordinul nr. 26 pentru stabilirea bazei legale privind măsurile de susținere acordate zonelor industriale⁴⁰.

Astfel, referitor la subvențiile acordate de către autoritățile regionale, se precizează:

Articolul 4. Finanțare

1. *Ajutorul reglementat prin prezentul ordin are natura juridică a subvențiilor.*
2. *În general, plafonul ajutorului va fi de 80% din suma totală eligibilă și maximum 240.000,00 euro per cerere.*
3. *Plafonul ajutorului poate fi mai mic decât cel stabilit în cazul în care un grup de cereri evaluate cu același punctaj epuizează creditul disponibil. În acest caz, creditul va fi proporțional cu investițiile eligibile ale cererilor implicate.*

Ordinul mai prevede posibilitatea ca aceste ajutoare să poate fi cumulate cu alte ajutoare de stat, fără însă a depăși plafonul maxim.

⁴⁰ https://www.xunta.gal/dog/Publicados/2020/20200121/AnuncioG0424-271219-0018_es.pdf

SLOVACIA

Conform Legii nr. 193/2001 privind sprijinul pentru înființarea parcurilor industriale, în Slovacia, parcurile industriale sunt definite ca un teritoriu determinat de planul zonal municipal sau regional unde se desfășoară activități de producție industrială sau de comerț cu servicii de către unul sau mai mulți investitori. Autoritatea fondatoare a parcurilor industriale este municipalitatea.

Acest teritoriu trebuie să dețină infrastructură tehnică primară (apă, gaz, energie electrică, transport, telecomunicații, canalizare etc.), iar regimul proprietății trebuie să fie reglementat în sensul în care să fie liberă de servituți.

Parcul industrial desemnează un teritoriu cu o funcționare unitară, în cadrul căruia întreprinderile beneficiază de servicii comune furnizate de către compania de administrare a parcului. Nivelul serviciilor este variabil și depinde de: semnificația parcului, numărul de companii active în parc, cerințele specifice ale investitorilor, serviciile standard furnizate independent de semnificația și tipul parcului industrial, protecția proprietății, transportului și întreținerea infrastructurii tehnice.

Fiecare parc are un dezvoltator, care este o firmă înființată pentru promovare și care asigură dezvoltarea, construirea și gestionarea parcului industrial.

Legea nr.193/2001 și modificările aduse acestei legi (156/2003, 542/2004 și 466/2005) stabilesc termenii și condițiile de acordare a subvențiilor pentru înființarea parcurilor industriale și competențele autorităților administrației de stat pentru acordarea acestor subvenții precum și organismul însărcinat cu inspecția aplicării lor.

Se acordă subvenție de la bugetul de stat pentru înființarea unui parc industrial oricărei municipalități sau Unități Teritoriale Superioare care îndeplinește cerințele pentru:

- a) infrastructura tehnică a teritoriului și structurile tehnice necesare pentru înființarea unui parc industrial,
- b) despăgubiri pentru terenul expropriat în scopul stabilirii parcului industrial,
- c) acoperirea costurilor de cumpărare sau a altor transferuri, leasing sau schimb de terenurile desemnate pentru înființarea parcului industrial etc.

Se acordă subvenție oricărei municipalități cu condiția să demonstreze că:

- a) teritoriul pentru înființarea parcului industrial se află într-o unitate teritorială pentru care este aprobat planul de zonare al municipalității sau al Unității Teritoriale Superioare;
- b) a asigurat fonduri pentru a acoperi cel puțin 15% din costurile achizițiilor și înființarea parcului industrial, inclusiv costurile de cumpărare sau un alt transfer, închiriere sau schimb de terenuri, costurile tehnice pentru infrastructura necesară înființării parcului industrial;
- c) a încheiat un antecontract cu entitatea comercială specială care va administra parcul, în care să fie reglementat și planul de afaceri al entității respective. inclusiv sursele de finanțare.

Parcurile și zonele industriale sunt disponibile pentru investitorii străini sau autohtoni care intenționează să deruleze o afacere în Slovacia.

Ministerul Economiei este organismul executiv care are în coordonare parcurile și zonele industriale. Acestea sunt disponibile în anumite regiuni, cea mai mare concentrare

de astfel de unități fiind în Slovacia de Vest și Slovacia de Est, în jurul centrelor urbane Nitra, respectiv Kosice.

Tipuri de parcuri industriale

Parcuri maro

Aceste tipuri de parcuri au fost stabilite în spațiile fostelor companii socialiste. De exemplu, în cadrul parcului Chemos, în prezent, activează cinci companii internaționale, angajând un efectiv de peste 3 000 de persoane.

Parcuri verzi

Aceste parcuri sunt înființate pe teren verde (zonă neamenajată anterior), potrivit pentru dezvoltare industrială. Astfel de parcuri industriale sunt situate în Devínska Nová Ves, Vrábľe, Kechnec.

SARIO - Agenția guvernamentală slovacă de promovare a investițiilor. SARIO oferă o gamă completă de servicii pentru companii (interne și străine) care sunt interesate să investească în Slovacia și este gata să asigure suportul în toate fazele procesului de investiții.

SARIO a deschis în 2001 sucursale regionale în Prešov, Nitra, Trenčín, Zilina și Banská Bystrica cu scopul de a asigura suportul de specialitate autorităților locale.⁴¹

Construirea parcurilor și zonelor industriale este finanțată din resurse naționale, regionale și europene (FEDR). Aceasta implică planificarea, organizarea și implementarea restructurărilor care vizează dezvoltarea ocupării forței de muncă în regiunile selectate prin noi investiții directe, adesea de la multinaționale străine, inclusiv dezvoltarea de competențe. Parcurile industriale asigură infrastructură, cum ar fi alimentarea cu energie electrică, gaze și apă, telecomunicații și rețeaua rutieră aferentă. Pe lângă infrastructura de bază, investitorii din parcurile industriale pot solicita ajutor de stat pentru a-și susține activitățile comerciale și pot beneficia de consultări gratuite. Parcurile industriale sunt disponibile și pentru IMM-uri.

În perioada 2004-2013, prin programele operaționale Industrie și servicii și Competitivitate și creștere, au fost acordate subvenții nerambursabile în valoare de 102 milioane EUR pentru construirea a 25 de parcuri industriale. De atunci, pentru a satisface cererea tot mai mare a investitorilor, unele parcuri au fost extinse.

În 2017, guvernul a decis să sprijine construirea unui nou parc industrial în estul Slovaciei în Sobrance-Bunkovce, o regiune cu șomaj ridicat. Parcurile și zonele industriale joacă un rol util în atragerea marilor angajatori în regiunile cu șomaj ridicat.

Conform unei analize⁴² efectuate la cererea Ministerului slovac al Economiei în mai 2018, un total de 43.710 de noi locuri de muncă au fost create în 74 de parcuri industriale din Slovacia până la 30 iunie 2017. Parcurile industriale din Poprad - Matejovce și Myjava pot fi menționate ca fiind cele mai multe eficiente în ceea ce privește raportul: numărul de locuri de muncă planificate și create efectiv - aproximativ 900%, respectiv 300%. Până în

⁴¹ <https://core.ac.uk/download/pdf/6504678.pdf>

⁴² <https://www.mhsr.sk/uploads/files/bRRRoRuk.pdf>

iunie 2020, aproape 64.500 de noi locuri de muncă au fost create în 77 de parcuri industriale.⁴³

SLOVENIA

În Republica Slovenia, este utilizat termenul „parcuri tehnologice”, iar menirea acestora este aceea de a acționa ca un catalizator pentru ideile de afaceri legate de tehnologie avansată și un nivel ridicat de expertiză. Acestea constituie, de asemenea, o legătură între companii și instituțiile de învățământ superior.

Potrivit Ministerului Economiei, parcurile tehnologice sunt definite ca persoane juridice implicate în implementarea proiectelor, spre deosebire de incubatoare, care se limitează la crearea condițiilor favorabile pentru lansarea proiectelor.

Statutul și relațiile cu terți ale unei societăți care se constituie în parc tehnologic sunt stabilite în baza prevederilor Legii societăților comerciale⁴⁴.

Un parc tehnologic este înființat prin înscrierea în registrul companiilor cu avizul Ministerului Dezvoltării Economice și Tehnologiei.

Conform Legii societăților comerciale, persoanele fizice sau juridice străine pot fi, de asemenea, operatori de parcuri.

Parcul tehnologic Pomurje este un exemplu de parc tehnologic, care include un consorțiu internațional ce coordonează parcul și universități europene renumite, instituții de cercetare și dezvoltare (R&D), clustere tehnologice și camere de comerț naționale. Pe baza cunoștințelor colective, acestea oferă sprijin companiilor de producție mici și mijlocii pentru introducerea de noi tehnologii în procesul de producție, dezvoltarea de noi produse și intrarea pe piețele externe.

Scutirile fiscale pentru o activitate de cercetare și dezvoltare (R&D) pot fi solicitate de contribuabili în cadrul unei proceduri fiscale la Administrația Financiară în temeiul Legii privind impozitul pe profit sau al Legii privind impozitul pe venitul personal - pentru proprietarii persoane fizice. Autoritatea fiscală poate solicita avizul ministerului responsabil cu tehnologia dacă o anumită investiție se califică ca investiție în cercetare și dezvoltare (în prezent este Ministerul Dezvoltării Economice și Tehnologiei).

Alte stimulente financiare includ subvenții pentru înființarea de companii (subvenții pentru companii nou create, microcredite, împrumuturi și scheme de garanție) și dezvoltarea unor forme noi și actualizate ale celei mai adecvate finanțări (de asemenea, combinații de instrumente financiare cu granturi).

Autoritățile locale pot susține zonele industriale prin instrumente aflate exclusiv la dispoziția acestora - municipalitatea oferă terenuri pentru construcția de facilități sau oferă facilități deja construite și poate participa efectiv în cadrul proiectelor respective. Infrastructura de transport permite dezvoltarea zonelor industriale și a parcurilor și este, de asemenea, posibil să se utilizeze fonduri destinate dezvoltării regionale pentru a crea parcuri industriale și tehnologice în zonele rurale.

⁴³ <https://www.eurofound.europa.eu/observatories/emcc/erm/support-instrument/industrial-parks-and-industrial-zones>

⁴⁴ <http://www.pisrs.si/Pis.web/cm?idStrani=prevodi>

Comunitatea locală (municipalitatea) și statul sunt implicate, de asemenea, în stabilirea și dezvoltarea ulterioară a acestor platforme. Prin intermediul Agenției Publice pentru Antreprenoriat și Investiții Străine, statul oferă, de asemenea, sprijin parcurilor tehnologice (pe lângă asistență financiară) în planificarea proiectelor interne și internaționale. Împreună cu Agenția Publică pentru Antreprenoriat și Investiții Străine⁴⁵, Asociația Parcurilor Tehnologice și Incubatoarelor, înființată în urmă cu câțiva ani, stabilește criteriile de îndeplinit în vederea obținerii de cofinanțare.

UNGARIA

Legea XXI din 1996 definește un parc industrial ca „o zonă cu infrastructura necesară dezvoltată în primul rând pentru întreprinderile de producție și pentru întreprinderile bazate pe inovare”. În ceea ce privește înființarea parcurilor industriale, Secțiunea 11 din lege afirmă că „guvernele municipale și asociațiile lor pot să înființeze parcuri industriale și alte unități de dezvoltare în interesul obiectivelor lor speciale de dezvoltare regională”.

Decretul guvernamental 297/2011. (XII. 22.) permite companiilor private să înființeze și parcuri industriale. Decretul a introdus, de asemenea, conceptul unui tip special de parc industrial, numit parc științific și tehnologic. Acestea sunt parcuri industriale înființate în special cu scopul de a sprijini întreprinderile din sectoarele care necesită cunoștințe și inovare. Decretul prevede că ministrul responsabil cu problemele legate de industrie va acorda solicitanților calificați titlul de parc industrial, precum și titlul de parc științific și tehnologic. În prezent, această funcție este îndeplinită de ministrul Inovației și Tehnologiei.

Conform actului guvernamental, parcul industrial „este o instituție care se ocupă în general cu activități industriale și cu dezvoltarea regională, dispune de un teren racordat la infrastructură și desfășoară activități de producție, de servicii și de inovare, având titulatura de „Parc industrial”.⁴⁶

Condițiile primare care trebuie întrunite pentru a funcționa un parc industrial: suprafață de cel puțin 20 de hectare, cel puțin 5 companii planificate să funcționeze având un număr de minimum 100 de angajați cu normă întreagă.

Condiții suplimentare: până în al cincilea an de funcționare, numărul companiilor localizate trebuie să fie de minimum 10, totalizând un număr de cel puțin 500 de angajați cu normă întreagă.

Prin Decizia Guvernului 1464/2011 (XII. 22) a fost înființat Consiliul Parcului Industrial, având rolul de a acorda avizul cu privire la orice propunere sau material primit de ministru cu privire la reglementarea, susținerea sau înființarea parcurilor industriale. Consiliul este format din:

- Președinte: un funcționar de stat numit de ministru.
- Un membru desemnat de ministru din fiecare dintre următoarele instituții:
Ministerul Resurselor Umane;

⁴⁵ <https://podjetniskisklad.si/en/about-us>

⁴⁶ <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=A1100297.KOR>

Ministerul Inovării și Tehnologiei Naționale;
Camera de comerț și industrie maghiară;
Asociația Ungară pentru Inovare;
Asociația parcurilor industriale deținute de consiliile locale;
Asociația parcurilor industriale, științifice, de inovare și tehnologie;
Asociația parcurilor științifice și tehnologice;
Asociația Incubatoarelor de Întreprinderi.

Prin Decizia Guvernului 1093/2019. (III. 8.) privind planul de dezvoltare a rețelei de știință și inovare, tehnologie și parc industrial, Guvernul a însărcinat ministerul inovării și tehnologiei să stabilească o nouă clasificare a parcurilor industriale, constând din:

- Parcuri științifice și de inovare;
- Parcuri tehnologice;
- Parcuri industriale.

Unul dintre principalele motive pentru stabilirea unei noi clasificări a fost includerea în categoria parcului de știință și inovare a unui tip de parc în care instituțiile de învățământ superior să fie mai bine integrate. Un număr dintre aceste parcuri sunt deja în curs de înființare; cu toate acestea, Ministerul Inovării Naționale și Tehnologiei nu a emis nicio legislație care să stabilească parametrii și regulile exacte ale noului sistem pe trei niveluri.

Decretul 297/2011. (XII. 22.) privind parcurile industriale enumeră condițiile care trebuie îndeplinite pentru a obține titlul de parc industrial sau parc științific și tehnologic. Acestea se referă în cea mai mare parte la situația financiară a companiei care operează parcul și care are autorizațiile necesare. Excluderea operatorilor străini nu apare în text.

După cum se menționează în Decretul 297/2011. (XII. 22.) privind parcurile industriale, înființarea unui parc industrial nu înseamnă în mod automat primirea de sprijin financiar. Principalul beneficiu al industriei este că parcul devine eligibil pentru programe dedicate de sprijin profesional și financiar.

Deoarece majoritatea parcurilor industriale au fost operate de consiliile locale și câteva de firme private, guvernul a creat Compania Națională de Management și Dezvoltare a Parcului Industrial (NIPÜF Nemzetilpari Park ÜzemeltetésFejlesztőZrt.), pentru a putea influența mai mult dezvoltarea acestor platforme. Compania este implicată în prezent în exploatarea sau dezvoltarea a aproape 20 de parcuri.